

вашиятъ умъ не сте го впрегнали на работа, и вие нищо не можете да постигнете. Ще го впрегнете и ще видите, каква велика работа той ще свърши за васъ. И съврѣмениятъ окултизмъ туря вече тази основа и настоява върху това правило: умътъ и сърцето трѣбва да се впрегнатъ на работа. Какъ? — Сърцето е създадено да люби, а умътъ е създаденъ да мисли. Не мислишъ ли? — Умътъ го нѣма. Не любишъ ли? — Сърцето го нѣма. Това не сж фрази. Но вие ще кажете, че любите нѣкого. Любите, кого любите? Аа, колкото автори съмъ челъ досега, азъ не съмъ намѣрилъ още нито единъ да опише Любовта. Вашата любовъ е играчка, тя не е Любовъ. *Любовта е нѣщо велико!* Не може Любовта да влѣзе за единъ моментъ въ сърцето ти, въ дома ти, и да излѣзне навънъ, то е немислимо. Тя е като слънчевата свѣтлина: ако не ѝ затворимъ пжтя, тя вѣчно ще тече, а ако ѝ попрѣчимъ, тогава е друго нѣщо. Любовта, влѣзе ли, тя вѣчно ще бжде въ насъ. И мисълта влѣзе ли въ ума, тя нѣма вече да излѣзе отъ него. Слѣдователно, вие сте причината да изпждите Любовта и мисълта навънъ. „Господъ тъй е направилъ“, казвате. Господъ не е направилъ това. Той е направилъ свѣта така, че е оставилъ насъ да сме отговорни.

И Христосъ казва: „По-блаженъ е онзи, който слуша Словото Божие и го пази“. Много повече нѣща е казалъ той, но не сж писани. Той е изложилъ закони и правила, какъ да живѣятъ ученицитѣ му. И въ всичкитѣ си бесѣди азъ имамъ за цѣль да ви накарамъ да мислите и да любите. Кого? Нѣкои казватъ мене да любите. Моята душа виждалъ ли си, сънувалъ ли си я? Да не вѣрвашъ на съня си. Като срѣщнешъ ти моята душа, тя ще бжде свѣтла, като слънцето, и ще носишъ моята свѣтлина съ хиляди години и вѣкове! А сега, като срѣщнешъ нѣкой човѣкъ съ потури, бѣли гащи и калпакъ, казвашъ, срѣщналъ си Учителя. И това било философия: срѣщналъ си Учителя! Учителътъ